

เทศน์เช้า วันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๗

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมนะะ วันนี้วันพระ เราทำบุญกุศลเพื่อความ สุข ความสงบ ความร่มเย็น ทุกคนปรารถนาความสุข เกลียคความทุกข์ ไม่ต้องการ ความทุกข์ไม่ต้องการให้ได้ยินเลย พระในสมัยพุทธกาลนะ เขาทำบุญกุศลแล้วเขาบอกว่าขอให้คำว่า “ไม่มี” ไม่ให้ได้ยิน ไม่มี คำว่า “ไม่มี” ชีวิตเขาสมบูรณ์พูนสุขของเขา เขาสมบูรณ์พูนสุขของเขาณะ เวลาเป็นเด็กขึ้นมาเขาไปเล่นทอยสกา เล่นการพนัน ใครแพ้ต้องเสียขนมใจ เขาเล่นไม่ดี เสียตลอดๆ เขาให้แม่เอาขนมไปให้เขาๆ ตลอด ต้องเอานั่นไป เพราะเขาเล่น เขาเสีย สุดท้ายแล้วขนมมันหมด เขาบอกขนมมันหมดคนะ เขาไปถึง พ่อเล่นเสียก็บอกแม่อีกว่าไปเอาขนมมา บอกว่าขนมมันไม่มี พ่อไม่มี เอาขนมไม่มีมา นี่เขาไม่เข้าใจใจ เขาไม่เข้าใจ ก็เอาฝัศจรรย์รอบไป ฝัศจรรย์รอบไปแล้วก็ส่งไปนะว่าขนมมันไม่มี เพราะมันไม่มีแล้ว

ที่นี้บุญของเขา พอบุญของเขาขึ้นมา เทวดาก็เนรมิตให้เป็นอาหารทิพย์ ขนมทิพย์ใจ เวลาไปเปิดเข้า โอ้อโฮ! เขาไปกิน ทำไมมันอร่อยขนาดนี้ ขนมไม่มีทำไมมันอร่อยขนาดนี้ นี่พ่อแม่ไม่รักเรา ถ้าพ่อแม่รักเรานะ พ่อแม่ต้องทำขนมไม่มีให้กินตั้งแต่เด็กๆ แล้ว ทำไมตอนเล็กๆ ก็กินขนมมาตลอดมันไม่มีอะไรอร่อยขนาดนี้เลย ขนมไม่มี พ่อพูดอย่างนั้น พอลูกมาต่อว่าแม่ โอ้อโฮ! แม่ได้คิดเลยนะ ลูกเรามีบารมีมาก เพราะว่าพ่อแม่ไม่มีอะไรไปให้ แต่ลูกมันได้กินขนม ขนมมัน เขายังได้กินของเขา อันนั้นบุญกุศล

เราปรารถนาความสุข เกลียคความทุกข์ เราต้องการบุญกุศลของเรา เราต้องการที่พึ่งอาศัยของเรา เราก็ปรารถนาทำบุญกุศล รักษาศีล ภาวนาขึ้นมาเพื่อให้หัวใจเรามีที่พักที่อาศัย เวลามันสุขมันทุกข์ขึ้นมามันสุขมันทุกข์ที่ใจ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่าสุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี เวลาจิตของเรามันมีสติมีปัญหา มันถึงรักษาจิตของตัวเองได้ ใจของเรา มันต้องมีสติปัญญารักษาใจของเรา ถ้าใจของเราไม่มีสติปัญญา ก็เลศคัณหามันครอบงำ มันคิดไปเองใจ คิดไปเองว่าสิ่งนั้นก็สิ่งนี้ก็ดี เราปรารถนาของเราณะ เราปรารถนา

ฉะนั้น สิ่งที่ว่าปรารถนาแล้ว แต่เราไม่ต้องทำมาหากินกันเลยหรือ เราจะรอให้สิ่งนี้มัน ลอยมาจากฟ้าหรือ...มันไม่ใช่ เวลามันไม่ใช่ นะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดานะ ถ้าเป็นศาสดา เข้าใจทั้งโลกนอกและโลกใน โลกนอกคือโลกที่พึ่งอาศัยนี้ไง โลกในก็โลกใน หัวใจของเรานี่ไง ในเมื่อคนเราเกิดมามันก็ต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัย ถ้ามีปัจจัยเครื่องอาศัยคนก็ ต้องมีหน้าที่การงานกันทั้งนั้นแหละ การทำหน้าที่การงานของเรา สิ่งที่เราทำมาหากินอยู่นี้ไม่ใช่ กิเลสตัณหาความทะยานอยาก สิ่งนี้มันเป็นหน้าที่ หน้าที่เพราะอะไร เราต้องหาเลี้ยงปากเลี้ยง ท້องของเรา ถ้าเราเลี้ยงปากเลี้ยงท້องของเรา บุญกุศลมันจะทำให้ประสบความสำเร็จ จังหวะและ โอกาสมันจะสมดุลงของมันพอดี

คนเรามีปัญญามากๆ แต่ทำสิ่งขึ้นมาแล้วตลาดมันยังไม่มี สิ่งนั้นทำมาแล้วมันไม่ประสบความสำเร็จ บุญกุศลๆ บุญกุศลคือจังหวะและโอกาสไง ถ้าจังหวะและโอกาส มันทำไมมันเกิด มาสมดุลงของมันพอดีล่ะ ทำไมของเรา ทำของเราดีกว่าด้วย ทำไมมันไปไม่ได้ อันนี้สิ่งที่หน้าที่ การงานก็คือหน้าที่การงาน กิเลสตัณหาความทะยานอยากคือว่าสิ่งที่ทำงานจบแล้วมันไม่จบไง เวลาสิ่งที่เราทำหน้าที่การงานของเราแล้วมันคิดของมันไปไม่จบๆ นั่นล่ะมันไม่จบ แต่ถ้ามันจบ ล่ะ มันจบมันจบอย่างไร

ถ้ามันจบ คนเราทำบุญกุศลก็ปรารถนาความสุข เกลียดความทุกข์ทั้งนั้นแหละ แต่ ความสุขของเรา ความสุขจากข้างนอก บุญกุศลมันมา เวลาคนภาวนาๆ เวลาธรรมมันผูกๆ ความคิดมันเกิดขึ้นมันมหัศจรรย์นะ เวลาสิ่งใดที่มันเกิดขึ้นมาในหัวใจมันมหัศจรรย์ นั่นมัน ยืนยันถึงวาสนาของคน บางคนทำเกือบเป็นเกือบตายไม่เคยมีสักที ไม่เคยเจอสักที ไม่เคยพบสัก ที ถ้าไม่เคยพบสักที เวลาจิตมันสงบมันก็สงบไปเฉยๆ อย่างนั้นแหละ

พระอรหันต์เวลาสิ้นกิเลสไปแล้ว สุขทวีปีสโก เขว่ามันแห้งแล้ง ไม่ได้ทำบุญญาธิการ มามาก แต่คนที่มือภิญญา ทำต่างๆ มา เขาทำมาเหมือนกัน ทำมานั้นแหละอำนาจวาสนาเรามี แต่เวลาจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา อริยสัจ สัจจะความจริง มันเกิดปัญญา ศีล สมาธิ ปัญญา ที่บอก ว่าที่เราปฏิบัติกันอยู่นี้เราใช้ปัญญาๆ ของเรามันเป็นโลกีย์ปัญญาทั้งนั้นแหละ มันปัญญาของ กิเลส ปัญญาของกิเลสมันคืออะไร ปัญญาของกิเลสมันมาจากไหน

ปัญญาของกิเลสก็คือความคิดเรานี้ไง เพราะความคิดของเรามันมีวิชา มันมีความไม่รู้ ในตัวของมันเอง ถ้าความไม่รู้ในตัวของมันเอง ถ้ามันคิดขึ้นมามันไปตริกกรรมะขององค์สมเด็จพระ

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เหมือนกับเรา เราดูทางวิชาการ เราค้นคว้าทางวิชาการ เรารู้ไปหมดเลย เรารู้ไปหมดเลย รู้แล้วพิสูจน์ใหม่ รู้แล้วตรวจสอบใหม่ รู้แล้วทำได้จริงใหม่

มันต้องทำได้จริงขึ้นมาไง ถ้ามันทำได้จริงขึ้นมา อันนั้นที่ว่าศีล สมาธิ ปัญญา ปัญญาอัน นั้นมันถึงจะทำทันหัวใจของตัวใจ ถ้าปัญญามันจะทำทันหัวใจของตัว เราจะรู้คั่นๆ อย่างไร ถ้ารู้คั่นอย่างไรมันต้องทำความเข้าใจเข้ามาก่อน ถ้าใจสงบเข้ามาแล้วมันจะเข้าไปสู่ต้นข้าว ต้นข้าวควบคุมบัญชี ถ้าต้นข้าวควบคุมบัญชี บัญชีมันควบคุม แต่เวลาความคิดมันคิดออกมา มัน คิดจำนวนของมันเท่าไรมันคิดออกไป

มันย้อนกลับมาที่นี้ เราปรารถนาความสุข เกลียดความทุกข์นะ เราทำบุญกุศลของเรา แล้วเราก็มอง เวลาเราอยากบวชพระบวชเจ้า บวชไปแล้วเราจะได้มีโอกาสประพฤติปฏิบัติ เวลา พระบวชมาแล้วพระก็ต้องมีเครื่องอาศัยเหมือนกัน ต้องมีเครื่องอยู่ ถ้าไม่มีเครื่องอยู่ พระไม่มีข้อ วัตรเป็นเครื่องอยู่ ความคิดมันมีของมันไปตลอดแหละ ถ้าความคิดมันมีของมันไปตลอด เวลา บวชเรามีศรัทธาความเชื่อ เราก็บวชของเรา มา เวลาบวชขึ้นมาเป็นสมมุติสงฆ์ บวชมาได้สถานะ ของความเป็นพระมา ถ้าได้สถานะความเป็นพระมา คุณติ กฎหมายคุ้มครอง กฎหมายรองรับ เรามี สิทธิตามสถานะของกฎหมาย แต่บวชมาแล้ว แล้วใจเราละ มีเครื่องอยู่ใหม่

ถ้ามีเครื่องอยู่ เขามีข้อวัตรปฏิบัติขึ้นมาเป็นเครื่องอยู่ ถ้าเป็นเครื่องอยู่ขึ้นมาแล้วฝึกหัด ภาวนา นั่งงานของพระ เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา นั่งงานของพระ แล้วจะเดินจงกรม นั่งสมาธิ ภาวนาได้อย่างไรยังไม่รู้เรื่อง เวลาบวชมาแล้วเขาให้ศึกษา เวลาศึกษาขึ้นมา นวโกวาท สอบ นักธรรมตรี นักธรรมโท นักธรรมเอก สอบแล้วเขาสอบให้มีความรู้ ความรู้เวลาได้รับใบ ประกาศมาแล้วก็แขวนไว้ที่ข้างฝา เราเดินจงกรมลงในสมาธิภาวนา เราทำขึ้นมาให้เป็นความจริง ของเราขึ้นมา ถ้าเป็นความจริงขึ้นมา มันต้องมีเครื่องอยู่ไฉน

นี่ก็เหมือนกัน เราเป็นฆราวาส เราปรารถนาความสุข แล้วความสุขมันต้องมีสติปัญญาใน ทรัพย์สมบัติที่หามาเป็นปัจจัยเครื่องอาศัย มันเป็นปัจจัยเครื่องอาศัย ย้ำตรงนี้ “ปัจจัยเครื่อง อาศัย” เราก็ต้องปากกัดตีนถีบ เราหามา คนเรามีอำนาจวาสนามากน้อยขนาดไหน เวลาปัจจัย ๔ เราหามาเพื่อดำรงชีวิต แต่เวลาความสุขจริงๆ ขึ้นมา คุณติ คนทำหน้าที่การงานแล้วเกษียณแล้วเขา ก็อยากมีบ้านสวน อยากจะมีที่มีความสุข จะมีความร่มเย็น เขากลับไปหาธรรมชาติทั้งนั้นแหละ

เขากลับไปหาความร่มรื่น เขาจะกลับไปหาที่นั่น นี่เพราะเขามีความคิดของเขาอย่างนั้น ถ้ามีสติปัญญาอย่างนั้นนะ

สิ่งที่เราทำมา เราเกิดมาไง เกิดมา กำเนิด ๔ เกิดในไข่ เกิดในครรภ์ เกิดในน้ำคร่ำ เกิดในโอปปลาติกะ กำเนิดมันต้องเกิดอยู่แล้ว สิ่งที่มีมันมันเป็นสัจจะมันเป็นความจริงอย่างนั้นแหละ เราพิสูจน์ได้หรือไม่ได้ เรายังพิสูจน์ไม่ถึงต้นเหตุนี้เราก็ตกสงสัยๆ อยู่ ก็เป็นความสงสัย ถ้าเราพ้นจากความสงสัยก็เป็นพระอรหันต์นะสิ ถ้าพระอรหันต์ขึ้นมา เวลาพระอรหันต์ขึ้นมา เวลาเขาจะประพฤติปฏิบัติของเขา เราเป็นฆราวาส เราก็อยากมีความสุข ความสุขของฆราวาสไป ความสุขของฆราวาส กามคุณ ๕ ได้สิ่งใดสมความปรารถนา เรามีความสุขของเรา เวลาพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะเป็นเศรษฐีมหาเศรษฐีเที่ยวเล่นอยู่ความสนุกตลอดเวลา มันก็มีความสุขเพลิดเพลินไปกับโลกเขา มีวันหนึ่งไปดูเขาเล่นละครกันอยู่ มันไม่สนุกเลย มันหงอยเหงา มันเบื่อหน่ายไง เราจะหาทางออก เราจะหาทางออก สัญญากันนะ ก็เลยไปบวชกับสัญชัย ไปบวชแล้ว นั่นก็ไม่ใช่ นี่ก็ไม่ใช่ ปฏิเสธไปหมดเลย ปฏิเสธแล้วมันก็ยังอยู่ของมันอยู่อย่างนั้นแหละ

ไปเห็นพระอัสสชิ การเคลื่อนไหวอย่างนั้น นี่การเคลื่อนไหว การเคลื่อนไหว การเดิน การคู่ การเหยียดเขามีสติของเขา มีสติ คนมีสติมีปัญญาเขาคุณออก มันน่าเชื่อถือ ตามไป ตามไป พอฉันข้าวเสร็จแล้วถาม “ท่านบวชกับใคร”

“เราบวชกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า”

“องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนอย่างไร”

“เราเป็นผู้บวชใหม่ ผู้บวชใหม่”

พระอรหันต์นั้น “เราเป็นผู้บวชใหม่ เราไม่มีปัญญากว้างขวางที่เราจะอธิบายให้ ได้มากหรอก”

ไม่ต้องอธิบายมากหรอก หน้าที่อธิบายเป็นหัวข้อมา ท่านมีปัญญาท่านแทงทะลุเอง

ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ไปชำระที่เหตุนี้

ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ มันต้องมีเหตุมีปัจจัยทั้งหมด เราเกิดมานั่งกันอยู่นี้มันก็มีเหตุมีปัจจัยมาทั้งนั้นแหละ มาทำบุญก็ขบรตมา ขบรตมาจะมาถวายอาหารก็ต้องแสวงหามา สิ่ง

แสวงหามันก็ต้องมีเงินมีทองแลกเปลี่ยนมา มันมีที่มาที่ไปทั้งนั้นแหละ ถ้ามันมีที่มาที่ไป องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสาวขึ้นไป พระสารีบุตรแห่งทะเลยณะ เป็นพระโศดาบัน ไปบอก พระโมคคัลลานะ พระโมคคัลลานะเป็นโศดาบัน

ทั้งที่หาความสุขๆ ใจ เวลาเป็นฆราวาสก็มีความสุข ลูกเศรษฐี มีความสุข มีความรื่นเริงไป มีทุกอย่างพร้อม ก็ว่ามีความสุขๆ แต่ถึงเวลามันเบื่อ มันเบื่อนะ พอมันเบื่อขึ้นมา เพราะอะไร เพราะมันซ้ำแล้วซ้ำเล่า ของมันซ้ำซาก คุณติ เวลาครูบาอาจารย์ท่านบอก เวลาการเกิดการตาย เราเกิดตายมาก็ภพก็ชาติแล้วละ เราจะเชื่อไม่เชื่อมันก็เป็นความเชื่อ เป็นสิทธิ์ของเรา มันเป็นสิทธิ์ใครจะเชื่อไม่เชื่อนี้เป็นสิทธิ์เลย ไม่เชื่อก็ได้ ไม่มีใครไปบังคับหรือ แต่ความจริงก็คือความจริง วันยังค่ำ ถ้าความจริงวันยังค่ำ ถ้าเรามีโอกาสเราจะตรวจสอบของเรา ถ้าเราตรวจสอบของเรา ทำไมต้องตรวจสอบละ หน้าที่การงานเราก็มีของเรา ทุกอย่างมันพร้อมแล้วเราก็อใจ เราก็อใจ

คำว่า “พอใจ” หมายความว่า มันทำให้เรามีโอกาส มีเวลาได้คิดใจ ถ้ามีโอกาส มีเวลาได้คิดนะ ถามว่าเกิดมาจากไหน ก็เกิดมาจากพ่อจากแม่นี่ไง เกิดมาจากไหน แล้วพ่อแม่เกิดมาจากไหนละ ถ้าเรามีครอบครัวเราก็มีลูกมีเต้าของเราไป เราเกิดมาจากไหน เกิดมาทำไม อยู่ทำไม แล้วมันจะไปไหนต่อ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถามเวลาไปเห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย แล้วมันคิดได้ไง นี่ขนาดของเราศาสนาเรามีอยู่โดยที่ว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาตรัสรู้ธรรมนะ แล้ววางไว้ชัดเจนมาก แต่ว่าเราไปมองในสังคม สังคมเขาจะเชื่อไม่เชื่อมันเรื่องของเขา ความกันไป ในเมื่อสังคมมันก็มีดีมีเลวปนกันทั้งนั้นแหละ มันไม่มีที่ไหนจะดีหมดหรือเลวหมดหรือ ถ้าเรามีสติปัญญา เราเลือกคัดแยกของเรา

แล้วถ้าเราศึกษาธรรมะ ถ้ามันไม่จริงจริง มันไม่จริงจริง คุณติ คนที่มีชื่อเสียง มีศักยภาพทางสังคม ทำไมเขาเชื่อละ ทำไมเขาพยายามของเขาละ เขาไม่มีปัญญาเลยใช่ไหม ถ้าเขามีปัญญาขึ้นมา เขาแสวงหาอะไร ถ้าแสวงหาอะไร ถ้าเราคิด เห็นไหม มันเป็นโอกาสไง ถ้าเราไม่แสวงหาเราไม่พยายามของเรา เหมือนกับเราปฏิเสธโอกาสของเรา เรามีโอกาสนะ มันเป็นสิทธิ์ มันเป็นสิทธิ์ของชาวพุทธ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฝากศาสนาไว้

กับเรา “มารเอย เมื่อใดภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาของเราไม่เข้มแข็ง ไม่แก่กล้า ไม่สามารถกล่าวแก้คำจาบจ้วงได้ เราจะไม่นิพพาน”

สั่งสอนอบรมมาจนเข้มแข็งๆ ก็สืบทอดกันมา มันเป็นสมบัติของเราไง อุบาสก อุบาสิกา ถ้าเห็นภัยในวัฏสงสาร เราก็มาบวช บวชเพื่ออะไร บวชเพื่อ ๒๔ ชั่วโมงนี้ไง เรามีครูบาอาจารย์ที่ดี เห็นไหม ครูบาอาจารย์ที่ดีท่านเปิดโอกาสให้เราภาวนาใช้ไหม ถ้าเปิดโอกาสให้ภาวนาภาวนาไปเลย

ทีนี้ถ้าเราไปเห็นสังคม สังคมที่ไม่มีหลักมีเกณฑ์ เขาก็คิดเหมือนเรา เพราะพระก็มาจากคน พระมาจากคนพระก็คิดง ก็คิดกันได้แค่สังคมง คิดได้สภาวะแวดล้อมง โอ้อโฮ! ทรูหรา ฟูฟ่า ไปไหนนั่งเครื่องบินกันแล้ว มีเครื่องบินเจ็ตส่วนตัวเลย เพื่ออะไร เพื่อให้เขาเห็นศักยภาพ นี่ไง มันไม่มีหลักมีเกณฑ์ จิตมันส่งออก มันไปอยู่ข้างนอกหมด ตัวเองไม่มีค่า จิตใจเราไม่มีค่าใช้ไหม จิตใจของเรามันมีคุณค่าไหม เวียนว่ายตายเกิดมันอยู่ที่ไหน เวลานั่งอยู่นี้มันมาจากไหน แล้วมันจะไปอยู่แล้วยังไม่รู้สึกตัวอีกหรือ

ถ้ารู้สึกตัวขึ้นมา มีสติ สิ่งที่มีคุณค่าคือความรู้สึกของเรา สิ่งที่มีค่าคือปฏิสนธิจิต เพราะเรามีปฏิสนธิจิต เรายังมีชีวิตอยู่ เรายังมีความรู้สึกนึกคิดอยู่ มันถึงได้เสนอใจ เสนอให้เราแสวงหาใจ นี่ไง โอกาสของเราๆ ใจ แล้วคนที่ไม่สนใจก็คือปฏิเสธใจ โคนกิเลสครอบงำ โอ้อโฮ! มีศักยภาพ โอ้อโฮ! มีปัญญา พวกที่ไปวัดคือคนโง่งนั่นแหละ ไอ้พวกนี้ไอ้พวกมีปัญหา บ้านของตัวเองก็มีความสุข ดิดแอร์ มันไม่อยู่ มันไปแสวงหาอะไรก็ไม่รู้ของมัน

นั่นเวลากิเลสมันครอบงำมันอวดว่ามันรู้ณะ ก็ของของเรา บ้านก็บ้านของเราอยู่แล้ว สมบัติก็สมบัติของเราทั้งนั่นแหละ เรามีสติปัญญาเราก็ใช้สอยมัน เราใช้สอยเพื่อประโยชน์นะ คนที่มีปัญญา ข้าวของเงินทองเป็นประโยชน์หมดละ คนที่ไม่มีสติปัญญา ข้าวของพอมิแล้ว ไปเล่นการพนันขันต่อ เสียคนไปก็เพราะไอ้ข้าวของเงินทองนั่นแหละ

แต่ถ้าคนมีสติปัญญานะ ข้าวของเงินทองเราก็ใช้ประโยชน์ของเรา ไม่ให้ร่างกายเราเสียหายไปใช้ไหม แล้วยังใช้สร้างประโยชน์ขึ้นมาอีก แล้วเราวางมันไว้ก่อน เราจะทำอริยทรัพย์เราอุ่นใจ เรามีปัจจัยเครื่องอาศัย เราจะใช้เมื่อไหร่ก็ได้ วางมันไว้ ไม่ต้องไปแบกรับมัน ไม่ต้องไปหนักหน่วง วางไว้ แล้วเรากำหนดพุทโธ ใช้ปัญญาอบรมสมาธิ ชีวิตนี้มาจากไหน เกิดมา

ทำไม อยู่เพื่ออะไร ตายแล้วจะไปไหน จะเอาเงินไปด้วยหรือเปล่า เงินเวลาตายไปแล้วเอาไปด้วย ภูจะเอาไปใช้ชาติหน้า แล้วมันจะเป็นไปจริงไหมละ

เวลาไปมันขึ้นไป บุญบาปพาไป ถ้าเห็นว่าบุญบาปพาไปแล้ว โอ้โฮ! มันจะเห็นของมันเลยละ หลวงตาท่านบอกว่าถ้ามีการเปิดโลกธาตุนะ ตั้งแต่สวรรค์ชั้นรกเห็นกันแบบที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าลงจากดาวดึงส์ เปิดโลกธาตุ นี่คือบารมีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ บารมีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแต่ละพระองค์จะมีจาตุรงคสันนิบาตหนหนึ่งเป็นอำนาจวาสนาบารมีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ฉะนั้น เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าลงจากดาวดึงส์มาทุกคนเห็น ทุกคนปรารถนาอยากเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะมันมหัศจรรย์ มหัศจรรย์พันลึกมาก แล้วก็ปรารถนาเป็นพระโพธิสัตว์กัน แล้วก็ไปไม่รอด เพราะว่ามันต้องสร้าง ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย ต้องสร้างอำนาจวาสนาบารมีมาขนาดนั้นมันถึงจะเป็นหัวหน้า เป็นที่เปิดโลกธาตุให้บริษัท ๔ ได้เห็น ได้เห็นศักยภาพของศาสดา ได้เห็นความเป็นไปของศาสดาเพื่อความมั่นคงในใจนั้นนะ เพื่อความยึดมั่น แล้วเราก็ไม่เห็น เราไม่ได้เกิดสหชาติร่วมกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ฉะนั้น สิ่งที่เราเปิดขึ้นมาแล้วเราจะเห็นเลยว่าเห็นสัจจะ เห็นโดยอำนาจวาสนาบารมีของศาสดาใจ แต่มันไม่เข้าใจในความเห็นของเรา แต่ถ้าเรามีศรัทธามีความเชื่อแล้วเราปฏิบัติของเรา ถ้าปฏิบัติของเรา เราจะรู้เราจะเห็น เราสงสัยสิ่งใดมันจะปลดออกหมดแหละ ถ้ามันปลดออกไม่ได้ ความสงสัย นิเวศธรรมมันก้ำกั้นแม้แต่สมาธิเลย

ถ้ามันมีปัญหา มันแยกมันเยาะของมัน ถ้าจิตมันสงบเข้ามาได้ ถ้าวิปัสสนาไป ยกขึ้นวิปัสสนามันจะเห็นเลย อ้อ! ภาวนามยปัญญามันเป็นอย่างนี้เอง ธรรมจักร จักรที่มันเคลื่อน เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้วประกาศธรรมจักร เทวดาส่งข่าวเป็นชั้นๆ ขึ้นไป จักรมันเคลื่อนแล้ว พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แสดงธรรมจักๆ จักรมันเคลื่อน แล้วเวลาปัญญาเรา มันเคลื่อน ภาวนามยปัญญามันเคลื่อนในใจ เราจะเห็นว่าจักรมันเคลื่อนอย่างไรเลย นี่ไง มรรคญาณๆ มรรคมันเป็นอย่างนี้เองๆ กิจจญาณ สัจจญาณ มันต้องมีกิจจญาณ สัจจญาณในหัวใจของตัว

ถ้าในหัวใจของตัว คุณติ ครูบาอาจารย์เราเวลาสนทนาธรรมกัน เวลาพูดออกมาแล้ว เหมือนกันๆ เพราะมันรู้ มันเห็นเหมือนกันไง เพราะมันมีจักร แต่ของเรามันมีโลกียปัญญา มันมี แต่กจักรไง กงจักรมันจะทำลาย มันบีบบีบสี่ไฟหัวใจ ความคิดมันจับภายในใจมีแต่ความทุกข์ ความยาก

แต่ถ้ามันเป็นภวานามยปัญญาขึ้นมา มันเกิดขึ้นจากจิตสงบ เกิดขึ้นจากตื่นขี้ เกิดขึ้นมา จากฐิติจิต เกิดขึ้นมาจากตัวตนของเรา เพราะตัวตนของเรามันเวียนว่ายตายเกิด เวลาเราเข้าไปสู่ ตัวตนของเรา จะเข้ามาได้มันปล่อยวางความคิดความรู้สึกของมันเข้ามา เวลามันฝึกหัดใช้ปัญญา ปัญญา เห็นใหม่ ปัญญารอบรู้ในกองสังขาร มันรู้เท่าทันความคิด รู้เท่าทันทุกๆ อย่างหมดเลย นี้ รู้เท่าทันนะ แล้วมันต้องรู้ทะลุปรุโปร่งจนสมุจเฉทปหาน สำรอกใจ มันคายใจ คายสังโยชน์ คาย สักกายทิฏฐิ ทิฏฐิคือความเห็นผิด ความเห็นผิด ความรู้ผิด ความยึดมั่นถือมั่นผิด มันสำรอกมัน คายของมันออกไปนะ นี่ไง พอมันคายออกไปแล้ว ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย มันจะรู้ของมัน มันจะเห็นของมัน มันต้องรู้ต้องเห็นสิ ถ้าไม่รู้ไม่เห็นขึ้นมา มันก็สงสัย พอมันสงสัยมันก็เร่รอน

แต่ถ้ามันเป็นจริง ครูบาอาจารย์ที่ท่านเป็นธรรมๆ นี่มันมีคุณค่าไง เนื้อธรรม สัจธรรม ถ้า เนื้อธรรม สัจธรรมมันมีอยู่แล้ว สิ่งเครื่องอาศัย ปัจจัย ๔ มันของภายนอกแล้ว ฉะนั้น วัตถุประสงค์ พุฬารุหาราขนาดไหนมันเป็นเรื่องสมมุติทั้งนั้นแหละ มันสร้างขึ้นมามีแล้วมันก็ต้องบำรุงรักษา แต่เวลาเป็นวัดเป็นวาขึ้นมา คุณติ เป็นที่พึ่งอาศัยของสังคมมันก็ต้องมีที่พึ่งอาศัยเพื่อนั่งสมาธิ ภาวนา เพื่อคุ้มหัว สิ่งที่เราไว้คุ้มหัวกันฝนกันแดด เราก็ดูแลรักษาไป แต่เราดูแลรักษาเพื่อจะเอา หัวใจ จะดูแลหัวใจ จะรักษาหัวใจ จะสำรอกจะคายกิเลส เห็นไหม

ฟังธรรมๆ ตอกย้ำๆ ตรงนี้ เราจะไม่ส่งจิตออกไป ไปอาศัยอย่างอื่น ไปอาศัยปัจจัยเครื่อง อาศัย อาศัยสิ่งต่างๆ ให้จิต ให้บริกรรมพุทโธ มันก็เป็นพุทธานุสติ ถ้ามีสติปัญญาย้อนกลับมา แล้วพอมันเกิดภวานามยปัญญา ปัญญาในตัวของมันเอง แล้วมันสำรอกมันคายของมันเอง ถ้ามัน สำรอกมันคายของมันเอง สัจธรรมอันนี้มันจะกังวานกลางหัวใจนั้น เป็นสันทิฏฐิโก รู้เองเห็นเอง โดยชอบ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้เองโดยชอบ แต่เราศึกษาชอบ จำชอบ ครูบา อาจารย์เทศน์มาจำของเขามาชอบ แล้วก็คิดว่าใช่ๆ มันจำมาชอบ มันไม่ได้ปฏิบัติชอบ ให้มันเป็น

ความจริง รู้เอง เป็นปัจจัยตัดตั้ง สันติภูริโก รู้เองโดยชอบ มันจะเป็นสมบัติของเรา แล้วมันจะยั่งยืน
ไม่มีการหลงลืม ไม่มีการว่ามันจะอยู่ที่ไหน มันสถิตอยู่กลางหัวใจดวงนั้น เอวัง